

Συνέχιση των εργασιών του Ι΄ Πανελληνίου Λειτουργικού Συμποσίου (22/10/2008).

Συνεχίσθηκαν χθες 21 Οκτωβρίου οι εργασίες του Ι΄ Πανελληνίου Λειτουργικού Συμποσίου Στελεχών Ιερών Μητροπόλεων, το οποίο διοργανώνει η Ιερά Σ Μητροπόλις Δημητριάδος και Αλμυρού, στα Μελισσιάτικα Νέας Ιωνίας Βόλου. Γενικό θέμα του Συμποσίου, το οποίο έχει θέσει υπό την αιγίδα του ο Μα είναι: «*Η ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΣΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ*» «*Εις ίασιν ψυχής και σώματος*».

Το πρωί τελέσθηκε στο Μητροπολιτικό - Καθεδρικό Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου Βόλου η Θεία Λειτουργία, Ιεουργούτος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου εκπροσώπων – συνέδρων, μετά το πέρας της οποίας τελέσθηκε μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του αιμνήστου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πά Σχολής του Α.Π.Θ. Ιωάννου Φουντούλη.

Κατόπιν στο Συνεδριακό Κέντρο της Ιεράς Μητροπόλεως συνεχίσθηκαν οι εργασίες του Συμποσίου σε Δεύτερη Συνεδρία με προεδρεύοντα τον Καθηγητή τι ομίλησαν οι παρακάτω αναφερόμενοι με τα εξής θέματα:

Ο πρώτος εισηγητής Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης κ. Νικόλαος Ιωαννίδης, Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, ανέ Θεολογία». Ο Πανοσιολογιώτατος Εισηγητής εμπεριστατωμένα ανέφερε ότι: «*η πατερική θεολογία και οι εκκλησιαστικοί συγγραφείς αντιμετωπίζουν τη παραδεδομένη θεολογική αντίληψη και εστιάζουν τη θεραπεία και την απαλλαγή από τον πόνο και τη φθορά, ως δώρο κατ' αρχήν και χάρισμα της παντοδι και του Ευχελαίου είναι θεανθρώπινα έργα και αποτέλεσμα συνεργίας θείου και ανθρωπίνου παράγοντα, όπως ολόκληρη η Εκκλησία*».

Ο δεύτερος εισηγητής Αιδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβυ-τερος κ. Θεόδωρος Κουμαριανός, Λέκτωρ της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών ανέ Μυστηρίου της Μετάνοιας». Ο ομιλητής ανέφερε ότι: «*Στο Μέγα Ευχολόγιο, που χρησιμοποιούμε σήμερα, καταγράφεται μία «Ακολουθία των Εξομολογούμεν πολύ απλή στην δομή της, παρ' όλην την απλότητά της όμως, δεν εφαρμόζεται επακριβώς για ποικίλους λόγους ποιμαντικής φύσεως. Κάθε μία από τις Ευχές Ι τοπική και χρονική προέλευση, η οποία ως επί το πλείστον μας είναι άγνωστη*».

Τόνισε εν συνεχεία ότι: «*Η μεγάλη ρευστότητα και ελευθερία στην σύνθεση νέων Ευχών ή στην παραλλαγή προϋπαρχουσών Ευχών και στην δόμηση Ακολο και των Ακολουθιών, που εντάσσονται στα χειρόγραφα Ευχολόγια και σε δεύτερη φάση στα έντυπα Ευχολόγια, τα οποία τυπώνονται στην Βενετία από τον ισ*

Με αφορμή αυτήν την ρευστότητα σχετικά με το Μυστήριο της Εξομολογήσεως περιέγραψε την δομή των Ακολουθιών των Μυστηρίων και γενικώς των α Από τα δεδομένα των χειρογράφων Ευχολογίων συμπεραίνεται, ότι σχεδόν όλα τα Μυστήρια και οι αγιαστικές τελετές είχαν την ίδια δομή, η οποία κατά αιώνα και εξής. Διέκρινε δύο βασικά είδη Ακολουθιών, τις οποίες με ένα όνομα μπορούμε να τις ονομάσουμε «Σύναξη» της Εκκλησίας, και αυτές είναι η Ακολο και αγιαστικές τελετές τελούνταν ως προσθήκες στην «Σύναξη».

Συμπερασματικά κατέληξε, ότι «*οι Ακολουθίες Εξομολο-γίσεως, που έχουν καταγραφεί στα χειρόγραφα Ευχολόγια, προέρχονται από μοναστηριακά περιβάλλ Ακολουθιών των Μυστηρίων στην Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως*».

Ο τρίτος εισηγητής Αιδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Αδαμάντιος Αυγουστίδης, Λέκτωρ της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών παρο ότι: «*Η μελέτη του θέματος αναδεικνύει την ανάγκη επαναξιολόγησης και ανασυγκρότησης της μορφής και του περιεχομένου της ορθόδοξης ποιμαντικής πι προβληματισμού σκιαγράφησε συνοπτικά τις προδιαγραφές, για την ανάπτυξη και τα προβλήματα που χαρακτηρίζουν την πορεία της ενδονοσοκομειακή σύγχυση σχετικά με την ιερατική ταυτότητα, διαχωρίζοντας τον ρόλο του «ποιμένα» από αυτόν του «θεραπευτή*».

Συμπερασματικά, κατέληξε στη διατύπωση μερικών γενικών προτάσεων για την ανάπτυξη της σύγχρονης ορθόδοξης ποιμαντικής διακονίας των ασθενών, υ «*Η ποιμαντική των νοσούντων πρέπει να βρει τη θέση που της αρμόζει μέσα στο πλαίσιο των ποιμαντικών δραστηριοτήτων μιας τοπικής Εκκλησίας*».

Χρειάζεται να υπάρξει οργανωμένη μέριμνα και συγκροτημένες δραστηριότητες με στόχο την καλλιέργεια πνεύματος διακονίας σε επιλεγμένα μέλη των ε στελεχών του ποιμαντικού έργου σε συνεργασία με τις ενορίες, τις ιερατικές σχολές, και τις Θεολογικές Πανεπιστημιακές Σχολές.

Είναι αναγκαία η θεσμοθέτηση ειδικών προγραμμάτων εκπαίδευσης των στελεχών του εν λόγω ποιμαντικού έργου και η προσφορά στήριξης και εκπαιδι νοσοκομείων, των ασθενών κατ' οίκον ή άλλων ειδικών καταστάσεων».

Μετά το σύντομο διάλειμμα επαναλήφθηκαν οι εργασίες με την Τρίτη Συνεδρία υπό την προεδρία του Πανοσιολογιωτάτου Αρχιμανδρίτου κ. Νικολάου Ιωαν

Ο πρώτος εισηγητής Αιδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτε-ρος κ. Κωνσταντίνος Παπαδόπουλος, Επίκουρος Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Πανεπι Μετάνοιας».

Ανεφέρθη διεξοδικώς στην: «*Αφετηρία του μυστηρίου της Μετανοίας τόσο στην Παλαιά Διαθήκη όσο και στην Καινή Διαθήκη, ως και στην ιστορική του σταθμό στην ιστορία του μυστηρίου έχουμε κατά τον 4ο και 5ο αιώνα μ.Χ.*». Εν τέλει εξέτασε «*το πώς τελείτο το μυστήριο κατά την Βυζαντινή και μεταγενέστ*

Ακολούθησε η Εισήγηση του Ελλογιμωτάτου κ. Παναγιώτη Σκαλτσή, Αναπληρωτή Καθηγητή της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης με θε του Ευχελαίου». Ο ομιλητής υπογράμμισε ότι: «*Το μυστήριο του Ευχελαίου εμφανίζει (ως προς την τελετουργία του) μία μακρά εξέλιξη, η οποία κατέληξε στ, ότι η όλη λειτουργική πράξη συνίστατο σε χρήση του ασθενούς με έλαιο και σε προσευχή υπέρ της ίασεώς του. Αργότερα προστέθηκε η ευλογία του ελαίου γνώρισε εμπλουτισμό με ευχολογικό και υμνολογικό υλικό. Στη χειρόγραφη παράδοση καθορίζεται και ο τρόπος τελέσεώς του εντός της Θείας Ευχαριστίας*».

Ακολούθησε εποικοδομητική συζήτηση και η καθιερωμένη μεσημβρινή διακοπή όπου προσφέρθηκε το Γεύμα.

Κατά την απογευματινή Τέταρτη Συνεδρία προήδρευσε ο καθηγητής κ. Γεώργιος Φίλιας και παρουσιάσθηκαν από τους εκλεκτούς ομιλητές τα εξής θέμα Μυστηρίου του Ευχελαίου» με εισηγητή τον Αιδεσιμολογιώτατο Πρωτοπρεσβύτερο κ. Δημήτριο Τζέρπο, Αναπληρωτή Καθηγητή της Θεολογικής Σχολής του είναι το μυστήριο εκείνο που υπέστη τη μεγαλύτερη φθορά μέσα στην ενοριακή πράξη εξαιτίας της πολύ συχνής και απροϋπόθετης τέλεσής του. Έτσι η τι οποίας ετελείτο παλαιότερα, και η αδυναμία της σχολαστικής θεολογίας να το καταστήσει ως μυστήριο της σωματικής ίασης του ανθρώπου, οδήγησε στ άφεσης αμαρτιών. Η εξέλιξη αυτή είχε ως αποτέλεσμα στην μεν Δύση τη θεώρηση του μυστηρίου ως εσχάτης προ του θανάτου χρήσης του πιστού, κακοδο Σύνοδο.

Αντίθετα στην Ανατολή και στα πλαίσια μιας κακώς νοουμένης εκκλησιαστικής οικονομίας παρατηρήθηκε στο Ευχέλιο ο,τι συνέβη στην αρχαία Εκκλησία με Θείας Κοινωνίας σε ήδη θανόντες. Κατά την περίοδο, δηλαδή, από τον 12ο μέχρι τον 16ο αιώνα αναφέρονται περιπτώσεις τέλεσης του Αγίου Ευχελαίου γι εμφιλοχώρησε σε ορισμένα χειρόγραφα, βυζαντινά ευχολόγια και μια πρωτοφανής, όπως χαρακτηρίστηκε, Ακολουθία Νεκρωσίμου Ευχελαίου, η οποία εψό